

אפילו במתנה בגדים. אבל אחרי שלושה שבועות, היא הגישה נגדי תלונה שגנבתי ממנה בגדים וכספים. אני חושבת שהיא עשתה את זה מקנאות, מפני שהיא רווי קה, והיא מקנאה באמי שיש לה ילדים. **אבא סירב לעזור.** הדוה הובאה למעצר ב־18 לאוגוסט. ידידה, השוטרה, לא יכול היה להתום עבודה ערבות נור ספת בלי לסכן את מקום עבודתו. „אבי סירב להתום”, אומרת הדוה, „למרונ שהוא היה שם בבית־המשפט.”

כך, ישבה שלושה חודשים. לבסוף, ביקשה את עזרתו של עורך־הדין אמנון שובל. זה ביקש מהשופט חיים דבורין לשחררה ל־24 שעות כדי שתשיג ערב, השופט נתן לה 48 שעות, וחדוה מצאה ידיד שחתם בשבילה על הערבות בסך 1,200 ל״י. חדוה עברה לגור בבית ידיד דה השופט.

השופט והתחנות. עם פתיחת מישפטה, הגיע השופט המחוזי תבורי, שלא ברצונו, לידי דיון בבגדי נשים. במזודה הפתוחה, שהיתה מונחת מול התגוללו שמלות, תחנותיו, גרבי משי ותחנותי נשים.

„אתה רואה את השימלה הזאת? ל־שימלה הזאת יש בולרו, שהכלבה המופ־קרת גנבה ממני.” קראה העדה הנרגשת לעבר השופט, בגלגלה עיני ועם לעבר הנערה השחרורה שישבה ליד דוכן ה־נאשמים. העדה היתה הדודה שרה — היא שרה עמרני, אחותו של השחקן גבי עמרני.

„מה זה בולרו?” שאל השופט הנד־הם, שהתקשה להחזיר את האשה למקומה ואת הסדר על כנו.

תוך גלי הצחק, שליוו את הדיאלוג, לא הצליחו לרכך את אוירתו הכאובה של המישפט.

חדוה הכחישה את ההאשמה, לא שמעה לעצת עורך־הדין שלה, דחתה אפשרות של פשרה, שרמזה על־ידי השופט, וא־שר לפיה הבטיח השופט להתחשב בתקור פת מעצרה הממושכת בעת מתן פסק־הדין — בתנאי שתודה בגניבה. „לא איכ־פת לי להמשיך ולשבת במעצר. אני רו־צה את הצדק שלי.” טענה.

דרכי חיים „הורי סירבו לשחרר אותי מהכלא”

הידיעה בעיתונים היתה מוזעזעת: צעי־רה בת 19, חדוה ציטרומ, נאלצה לבלות שלושה חודשים במעצר — לפני שנשר פטה בכלל — בגלל שלא נמצא לה ערב, והוריה סירבו לשחררה בערבות. העבירה שבה היתה חשודה — ושעדיין לא הוכ־חה: גניבת כסף ובגדים מבית דודתה בשווי 350 ל״י.

בשביל חדוה ציטרומ, היה זה רק אי־רוע נוסף במסכת עגומה — זככלל לא הנורא ביותר.

רציתי אהבה. על האירוע הנורא בי יותר כחיה מספרת חדוה: „הייתי בי־שיקום במוסד בנ־ציונה. כשחזרתי ה־ביתה, שאלה אותי אמי: „בשביל מה חזרת בכלל? תגובתי: חתכתי את ה־



עצירה ציטרומ
צדק, לא פשרה

וורידים. לא רציתי להתאבד, רק למשוך את תשומת ליבם של הורי. „אמא בכלל לא שמה לב אלי. היא השאירה אותי בלי עזרה, וככה שכבתי שותתת־דם. עד שאבי בא הביתה והציל אותי, כבר גסטתי.”

„אבא לקח אותי לבית־חולים, ואמא הזמינה את המשטרה.”

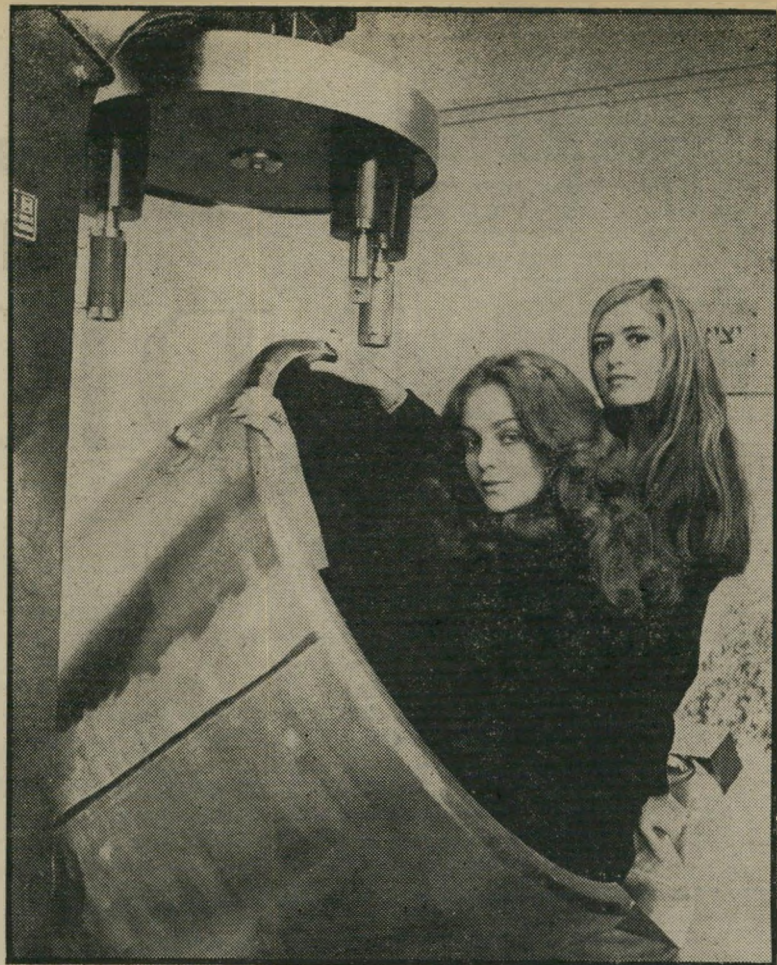
תמיד מתלוננת. אמה של חדוה היא בת־תימן, אביה יליד הונגריה. מס־פרת חדוה: „בגלל אמא, לא הצלחתי אף פעם לבנות לי חברה. אף פעם לא היתה נותנת לי לצאת מהבית, להיפגש עם חברים וחברות, או שאת רוצה ל־מוד, או לצאת לרחוב. אחד מהשניים? היתה תמיד מאיימת עלי. תמיד היא היתה מתלוננת עלי, כשאבא היה בא הביתה.”

חדוה למדה בתיכון בבאר־שבע, כאשר נכנסה לדיכאון נפשי חמור. היא סבלה גם מקלפטומניה, נשלחה לשיקום במוסד בנ־ציונה. כשחזרה משם, התחוללה בי־בית סצינת ההתאבדות.

מעצרי ראשון. לאחר שהחלימה מי־התאבדותה הראשונה, עשתה נסיון שני. הפעם, בכדורי שינה. כשהחלימה, לא המשיכה בתיכון, החלה עובדת כפקידה במקומות שונים.

בתחילת השנה נעצרה בפעם הראשונה. האשמה: הפצת צ׳קים ללא כיסוי. „קני־תי בגדים, וכשהגיע זמן פרעון הצ׳קים, לא היה לי כיסוי כי הפסקתי לעבוד.” היא שחררה בערבות של החבר שלה, שוטר.

לפני שלושה חודשים נסעה לביקור אצל דודתה בראשון־לציון. „לא הייתי שם 12 שנה” מספרת חדוה. „היחסים בין הורי לדודתי לא היו טובים. דודה שרה קיבלה אותי דווקא יפה, נתנה לי



בחור המערבל
המערבל המודרני והחדש של מפעלי „וולה”, קולט שתי יפהפיות כמו איריס ובלחה בקלילות, בהתחשב שמשקלן הכולל אינו מגיע ל־120 קילו. המערבל נועד לעירובל 500 קילו חומר. למטה: המלכה נינוחה במייבש שיער, לאחר הטימול, כשסגניתה ממתינה.



מינוטים

ראיון

במוסקבה

סמיח אל־קאסם הוא משורר ישראלי דרוזי, איש רק״ח, השהה עתה במוסק־בה, לשם נשלח על־ידי מפלגתו לשנת



משורר אל־קאסם
סימן לשינוי

השתלמות. בראיון שנתן שם לאחרונה לשבועון המצרי רוז אל־יוסף, גילה סמיח את דעתו על ההתפתחויות הפנימיות בי־ישראל מאז המלחמה. טען המשורר: „עד־מלחמת יוני, הופיעו לא מעט יצירות בי־ספרות העברית שעסקו ביישיות העברית הערבית. אך בדרך כלל, טיפלו יצירות אלה רק בגילויי התנהגותו החיצוניים של הערבי, לא הדרו לעומק, הערבי, כאדם שנושל מאדמתו, כמעט שלא נמצא ביצ־רות אלה.”

„תופעה אוסיינית שגייה: הסופרים ה־(המשך בעמוד 34)